

Pohádkový příběh

(Lenka Pavelčíková)

Vzpomínáte si, jak skončil příběh o štěňátku? Pán v pružovaném pyžamu se ho ujal, když mu pomohlo vyhnat zloděje. Ale jak to bylo dál?

Když se štěňátko ráno probudilo, pán v pružovaném pyžamu ještě spal. Štěňátko se rozhodlo, že se zatím vydá na průzkum. V domě našlo spoustu nových věcí, které nikdy předtím nevidělo. Když si zrovna prohlíželo jakousi plechovku, omylem do ní strčilo čumákem a plechovka se rozlila. „Jejej,“ pomyslelo si štěňátko, a tlapkou zkoumalo, co se vylilo. Když ho to omrzelo, rozeběhlo se dál. Vůbec si nevšimlo, že se za ním dělají tlapičky. V tu chvíli se probudil pán v pružovaném pyžamu. Rozhlédl se kolem sebe a na zemi uviděl naťapané tlapičky. „Co se to tady stalo,“ ptal se sám sebe, když se vydal po tlapičkách. Na konci cestičky našel štěňátko, jak si hraje s jeho holínkou. „Tak tady jsi. Co jsi to tady provedl? Všude je naťapáno,“ kroutil hlavou pán v pružovaném pyžamu. Štěňátko se na něho podívalo a trochu se zastydělo za to, co provedlo. „Už to mám. Budu ti říkat Ťapka,“ zvolal pán v pružovaném pyžamu, když si štěňátko pořádně prohlédl. „Ahoj Ťapko. Já jsem zdejší zahradník. Starám se o domek a zahradu kolem něj. Říkají mi strýc Větvíčka. Tak a teď pojď za mnou Ťapko. Umyjeme ti ty tvoje tlapy,“ usmál se strýc Větvíčka.

Trvalo celé dopoledne, než se jim podařilo uklidit nepořádek, který Ťapka ráno udělal. Odpoledne pak vyrazili na zahradu. Strýc Větvíčka tam měl spoustu práce, a tak si Ťapka lehl na sluníčko pod jablono a usnul. Vůbec nevěděl, že si ho z větví prohlíží dva velké černé korálky. Najednou se ozval z větví smích a na štěňátko spadl ořech. „Au. Co to bylo? Kdo to byl?“ zvolal Ťapka, když ho ořech proudil. Ze stromu se zase ozval jen smích a spadl další ořech. „Ukaž se,“ zavolal na strom Ťapka. „Tady jsem. Kdo jsi? Tebe jsem tady v zahradě ještě neviděla,“ řeklo zvířátko se zrzavým kožíškem a korálkovými očima. „Já jsem štěňátko Ťapka a bydlím tu od včerejšího večera. A kdo jsi ty?“ zeptal se Ťapka. „Já jsem veverka Zrzka a bydlím tady už co si pamatuju. Budeme kamarádi?“ odpověděla veverka Zrzka. „Budu rád, když budeme kamarádi. Můžeme si spolu hrát, když bude strýček Větvíčka pracovat,“ odpověděl Ťapka. A tak se i stalo. Z veverky Zrzkou a štěňátka Ťapky se stali nerozluční přátelé.

Ještě to odpoledne si hráli na honěnou. Veverka Zrzka utíkala a Ťapka ji honil po zahradě. Když běželi po louce kolem posledních odkvetlých pampelišek, vítr foukl do chmýří pampelišek a to se rozletělo. Jedno chmýří vlétlo Ťapkovi do nosu. „Hepčí! Co to je? Lechtá mě to v nose,“ řekl Ťapka a packou si drbal nos. „Co děláš? Takhle mě nechytíš,“ volala na Ťapku veverka Zrzka. Ťapka se ohlédl a zase utíkal za veverkou Zrzkou. Ta utíkala přes louku a nakonec se mu schovala v houští. Ťapka se nerozmýšlel a skočil do houští za ní. Když pak vyběhl ven, měl na sobě nalepené chuchvalce bodláků.

„Jejda, toto tahá. Co to zase je?“ zanaříkal. „To jsou bodláky,“ vysvětlila mu Veverka Zrzka. Taky jich měla pár na sobě a opatrně si je sundávala pacičkou. Ťapka se snažil bodláky ze sebe sundat, ale nevěděl jak na to. Bodláky ho tahaly za jeho chlupy a píchaly ho do tlamičky. „Jau. Nemám rád

bodláky. Proč vůbec na zahradě roste taková divná rostlina,“ rozčiloval se Ěapka. „Ale co to povídáš. Bodláky jsou důležité. Stejně jako jiné rostliny. A to, co se ti chytilo do kožíšku, jsou jejich semínka. Oni totiž tak cestují,“ začala vysvětlovat veverka Zrzka. „Cestují?“ podivil se Ěapka. „Jasně. Je podzim a na rostlinách v zahradě dozrála většina semínek. Teď se snaží dostat do půdy. Každé semínko to dělá jinak. Některé prostě spadne na zem, jiné se nechá unášet větrem, další se zase na někoho přichytí a jinde zase upadne,“ vyprávěla veverka Zrzka. „A co se s ním stane, když se dostane na zem?“ ptal se Ěapka. „Semínko se nachystá na zimu. Trochu se schová do hlíny, napadá na něj listí a semínko je jako v peřince. No a na jaře z něho vyklíčí nová rostlinka,“ vyprávěla dál veverka Zrzka. „Paráda. A jak vlastně ta semínka vypadají? Víš, já ještě žádné vlastně neviděl,“ ptal se dál Ěapka. „Tak pojď, já ti je ukážu,“ vyzvala Ěapku veverka Zrzka a už ho vedla k prvním stromům.

Během odpoledne se toho Ěapka dozvěděl hodně o semínkách a rostlinách. Všiml si, že každé semínko vypadá jinak a také zjistil, že to jak vypadá, souvisí s tím, jak se šíří. Byla to velká zábava. Nakonec si se semínky i zahráli nějaké hry.

Soutěž „Tajuplná zahrada“ může být realizována díky podpoře projektu "Zahrada plná dobrodružství" Zlínským krajem.

